

kimliği haritasız yolcu

avaşın

Kimliği Haritasız Yolcu

Avaşın

Ayışığı Kitaplığı

Kitabın Adı

Kimliği Haritasız Yolcu

Yazar Adı

Avaşın

Birinci Basım

Temmuz 2020

ISBN

-

Yayın Sertifika No

15814

Baskı

Net Kırtasiye Tan. ve Matbaa San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Ömeravni Mah. İnönü Cad. Beytülmalcı

Sok. No: 23/A Beyoğlu/İstanbul

Tel: 444 07 08

Kapak Tasarım

Sena Şat

Telif Eserleri Kanunu gereğince bu eserin
bütün hakları Yeni Dönem Yayıncılık'a aittir.

Yeni Dönem Yayıncılık

İskenderpaşa Mah. Sofular Cad.

Fatih / İstanbul

Tel&Fax: 212 533 32 57

www.mucadelebirligi10.net

İçindekiler

Wê Ew Roj Be, Wê Ew Roj Be.....	11
Sevgili Suskunluklarıma Çağrıdır!.....	14
Son Siperine Dek İnsanın	16
Haziran Hal'leri.....	18
Çünkü Yaşamak Galip Sevgilim Hayat... ..	21
Zeytin Savunması	23
Bir Dağ Öyküsüdür Bizimki	25
Arif: Göçebe Aşklar Yolcusu	27
Bir İsyancı Koçero Yazılıyor Günlere	30
Kimliği Haritasız Yolcu.....	33
Mevzide	36
Bir Öznenin Kimliği.....	40
Kurtarılmış Sabahlarda Görüşeceğiz	44

YAYINCI NOTU

Ekin-sanat mücadelesinde 15.yılıni geride bırakan Önsöz Dergisi'nde çeşitli dosya konularında yazılar hazırlandı, araştırmalar derlendi, devrimci sanatçıların hayatları işlendi.

“İnsanlığın kurtuluşunu hedefleyen sosyalizm büyük bir eserdir; bu da onun Önsöz'üdür.” şiarıyla yayın hayatı boyunca hep devrimci aydınları, sanatçıları konu ve konuk eden Önsöz, yayınladığı 45 sayıda yazılan-çizilenleri derledi. “Hasat Zamanı”, “Sanata Dair Notlar-2”, “Tarihsel Gelişmelerin Sanata Yansıması” ve “Yabancılaşmaya Karşı Beyin Egzersizleri” kitaplarıyla başlayan serinin devamı niteliğinde hazırlanan bu kitaplar Ayışığı Kitaplığının içerisinde sizlerin beğenisine sunuluyor.

Temmuz 2020

KİTABA DAİR

Avaşın, 1982 yılının Ağustos başlarında, Mardin'in toprak damlı bir köy evinde merhaba dedi yeryüzüne. İlk/orta ve lise öğrenimini doğduğu ilçenin sınırlarında tamamladı. İlk şiirlerini de burada yazdı. Lise sonrası birkaç arkadaşıyla evden kaçarak İzmir'e sığındı. Dört yıl işçilik yaptı. Ege Üniversitesi Tarih Bölümünde lisans eğitimini tamamladı ve halen Tarih Bölümünde yüksek lisans öğrencisidir.

Şu an kitap editörlüğü ve Osmanlıca-Türkçe çeviri işiyle uğraşmaktadır. "Adı Bahar" ve "Yurt Olur Musun Bana" adında iki şiir kitabı yayımlanmıştır. Pel ve Önsöz dergilerinde de yazıları yayımlanan Avaşın, Önsöz Dergisinde yazmaya devam etmektedir.

Bu kitapta Avaşın'ın Önsöz Dergisinde yayımlanan öykülerini bulacaksınız.

Kimliği Haritasız Yolcu

WÊ EW ROJ BE, WÊ EW ROJ BE...

Dört mevsimin yaşandığı dünyanın bu noktasında adına kış dedikleri bir zamandı. Kış, mevsimlerin en suskun ve en çok konuşanıydı. Suskunluğunu, havaların kararmasıyla tenhalaşan sokaklardan duyardık. Yaşam, güneş saatine ayarlı zamanlardan geçiyordu. Güneşin dağlar ardına çekilmesiyle sokaklara aceleci bir telaşla korku yağardı. İnsanlar koşar adım evlere sığınırды. Koşarken, dağların suskunluğuna boylu boyunca düşenler olurdu. Dağlar, bu mevsim suskunluklarını biriktirip konuşacağı günleri beklerdi. Sokaklar, dilsiz tanığıdır bu günlerin karanlık köşelerine düşen sessiz ve sahıpsiz çığılıkların...

Mevsim kışı yaşardı. Korkuyla karışık kar yağardı karanlık gecelerine ülkemin. Geceler ki toprak damlar altında çok uzun sürerdi. Ben çocuktum. Konuşamayacak kadar çocuktum. Dışarının suskunluğuna inat bir Kürtçeyle evlerin içinde hayaller dile gelirdi. Geceler uzun, hayaller güzel, ben dinler büyürdüm. Bir beklenen vardı bu karanlıklarda kar yanığı yüzlere güneşi getiren. Bir beklenen, mevsim normallerinin üzerinde umutla yaşatan. Tüm hayallerin sonunda bir sır gibi az seste söylenen. Wê ew roj be, wê ew roj bê...

Uykusuz geceler gündüze kavuştuğunda çok

bilinen bir dilden çığlıklar duyulurdu. Sonra her çığlık bir ana'nın rahmine düşerdi. Umut gecelere gömülürdü. Diren, ha diren. Acıdır, zemheridir, karanlıktır günler. Diren, ha diren. Gözaltında bir kayıp zamandır. Diren, ha diren. Kimliksiz sevdalar büyüyor dağların ardında. Diren, ha diren. Yakındır doğumu güneşli günlerin. Diren, ha diren. W ew roj be, w ew roj be...

Gözler gelecek bahar sabahının doğumuna açılıp kapanırdı. O bahar güneşle gelecekler de olacaktı ve bir daha hiç gitmeyeceklerdi. Bahar denilen de Şu kiş günlerinin ardındaydı. Geceler uzundu ama günler kısa sürecekti. O beklenen bahar günleri gelecekti. Dağlardan Şarkılar notalanacaktı köylerin ve Şehirlerin sokaklarına. Şarkılar evlerin içinden artık uzak ve yasak olmayan bir ülkeye sylenecekti. W ew roj b, w ew roj b...

Bu olağan olmayan günler geçecek o beklenen bahar günleri gelecekti. Günler bize güzellikler getirecekti. Günleri bize dağ başı ve yıldızlara kardeş çocuklar sunacaktı. Çok beklenen bahar gecelerinin yıldızları çoktu. Bir sevinçle dşeceklerdi ülkemin çıplak toprağına. Gndzlerinde ise güneş sonsuz bir aydınlıkla yol olacaktı yarınlarımıza. Tam da o günlerde güneşe, o düşler ülkesine koşmak vaktiydi. Aslında geçmiş baharlarda çok koşanlar oldu. Yorulanlar, düşenler de oldu yol ortası. Aşık bilmez ihanetler de görüldü. Herkes düşleri kadar büyüktü ama kimse düşlerine varacak kadar bymyordu o günlerde. Ben ocuktum. ocuk halimle büyük Şeyler biliyordum. O gidenleri, hasretlerini... Ve biliyordum onca dş biriki mi bahar gelip gidecekti. Ve ardından iki mevsim daha su gibi geçecekti aramızdan. Bize suskun zamanlar kalacaktı. Dşlerimiz bir başıka bahara doğurğan. W ew roj b, w ew roj b...

O günlerden bugünlere hep ertelenen dş-

lerle hal durum böyle yaşıyorken bu toprakların üzerinde, tarih yeni bir sayfa açtı yarına. Hayaller bir kış saati ve baharı beklemeden çıka geldi. Dağlarından yoksun ama dağların rüzgârını içine alan dümdüz ova şehrinden hem de...

Wê ew roj bê/rojên azad/li bakur û başur/
rojava û rojhilat...

O gün gelecek/özgür günler/kuzeyde ve güneyde/batıda ve doğuda...

Önsöz Dergisi, 29.Sayı

SEVGİLİ SUSKUNLUKLARIMA ÇAĞRIDIR!

Burası Cizîra Botan'dır sevgili suskunluklarım! 'Bu kadarı da olmaz' diye bir sözün kalmadığı günleri, daha çocuk yaşımdayken; öldürdüklerinin parmaklarından anahtarlık yapan devlet askerlerini gördüğümde, geçtim sanıyordum... Kulaklarını kesip sakladıklarında. Diyordum; 'bu nasıl devlettir, nasıl korkunçtur... Bunlar nasıl da insan değildir şeyler...' Burası Cizîra Botan'dır sevgili suskunluklarım!.. Zulüm sardı dört yanını. Taşlarını bile yaktılar... Anlıyor musun!? Mem û Zîn kavuşsun diye, soyunmuştum tüm çirkin yüzlerinden dünyanın... Şimdi çıplak bir onurdur bedenim Cizîr sokaklarına... Ve son kurşunlu militan inancı... Geliyor musun?

Burası Amed'in kalbidir sevgili suskunluklarım! Suriçi diye bir tarih yazar kitaplar... Nice sevdalar ve savaşlar dâhilinde... Bir de direnç öykülerini son yıldız yolcularının. Ayları değil, iki mevsimini kavuşturdular zamanın. Kara kışlarda birer güneştiler. Maviliklerde deniz rengi. Yürekerlerinden tutmuşluğum var iki merhaba arası... Ve ellerini, öfkeli. Ötede ise yaşadıklarını sanan düşman ölüler! Düşman dediğın, sinsi bir yılan. Zehrin en ölümcülünü taşıyan. Bir o kadar korkak. Bir bu kadar alçak. Tüm silahlarını kustular

tarihin başkentine... Tankları ve topları. Sonrası yangın yeri. Burası Amed'in kalbidir sevgili suskunluklarım! Tank paletiyle ezildi Mahsun'un bedeni. Karıştı umudun toprağına... Anlıyor musun? Sanma ki öldüler. Yeniden gelecekler. Tüm yeryüzüne ve her renkte. Suriçi diye bir destan yazdı yoldaşlar... Biliyor musun?

Burası Kürdistan'dır sevgili suskunluklarım. Burası Gingim'dir. Burası Farqin'dir. Burası Derika Çiyayê Mazi'dir. Burası Silopî'dir. Burası Hezex'dir. Burası Gever'dir. Burası Şırnex'dir. Ve burası Nisêbîna rengin'dir. Burası sevgili suskunluklarımın en dilsiz halidir. En dipsiz utancıdır. Bir yanım umudu yeşertir. Bir yanım sürgün halidir. Ağıtı ve zilgıtı bir sestem duymaya alışkın günlerim var benim...

Önce köylerim yandı. Sonra kentlerim. Dişimden, tırnağımdan artırdığım yoksulluğu sırtladım. Pusulasız yolculuklar bekler beni. Varılacak bir ülke yok. Bir toprak yok. Bir deniz yok... Sınırları tanımaz vatansızlığım. Her sınır telinde bir parçası asılıdır düşlerimin. Her suyunda bir nefeslik boğulmuştur çocuklarım... Nereye gidersin?

Ve ben bu yaşıma geldim, hala soruyorum: Bu nasıl devlettir, nasıl korkunçtur... Bunlar nasıl da insan değildir şeyler...

Çok şey var yazmaya değer... Ve fakat yapmaya değer daha çok şey. Sözü ve hareketi size bırakıyorum sevgili suskunluklarım!..

SON SİPERİNE DEK İNSANIN

*Biz, göklerden inmedik yeryüzüne
Tanıktır su tanrısı
Ve Promete isyanı
Biz, dağ doğumuyuz tüm iklimlere...*

Biz, dağ öykülerinden doğduk. O ıssız köy evlerinin taş duvarları içinde, ne mevsimler büyüttük. Mesela kışlarımız vardı, uzun ve uzak kışlarımız. Sesimizin duyulmadığı kimsesizlikler çağydı. Yeminli suskunlukların, bir ustura ağzı kadar keskin bilendiği zamanlardı. Sonra kar yağardı. Hep kar yağardı kışlardan hatırladığım, toprak damlarına çocuk düşlerimin. Dengiza susardı ve kalbimin ilk gerillası geçerci geceden, zaman uzardı...

Bir bekleyişin en coşkulu kavuşmasıydı bahar. Dallarına filiz verirdi sevda. Dağlarına gelincik kızılı şarkılar açardı. Aynı memeden düşlerini içen, aynı sulara ömrünü veren tarih koşucuları olmak bize yazılan. Toprağa kavuştukça çoğalan tohum gibiydi yaşam. Kurşun seslerinde başlardı akşamın ilk saatleri. Kurşun seslerinden korku yağardı... Umut kadar. Ve gidişler vardı. Meçhule uğurlanan uğursuz bir zamanı da işlerdi öykümüz. Ve gidişler vardı. Ve biz en çok bu gidişlerde büyüyen çocuklardık. Gitmek zordu bazen, kalmak daha da. Bu erkenci vedalara ezgimiz kalsın diye, bu yaralar üzeri acı halinden dönüşürdük zama-

na. Böyleydik Fikret abi. Kalmak zordu bazen, gitmek daha da. Sen anla beni...

Bozkır sarısında çatlayan bir kuraklıktı yaz. Gölgelere sığınırđı gülüşlerimiz. Sırtımızda güneşin terli elleri, biriktirirdik günleri. Tarla ve ev arası mesafedeydi yaşam. Gecelerde yıldız ve ay ışığı toplardık dağlardan. Kalbimizde yasaklı çiçeklerle, konuk ederdik yazıcılarını tarihın. Muhbir suretinde gelirdi bazı sabah haberleri. En güzel yerimizden kırılırdık...

Sonbahar dökülürken gökyüzünden, yüzümüzde ağır ölümü başlardı sevinçlerin. Her solukta hüznünlü çocuklara dönüşürdü mevsim. Biraz yorgunluğa ve biraz da yeniden doğmaya birikirdi saatlerimiz. Hasrete borçlanan bir yıl daha kazınırdı takvimlere. Bekleyişin acıtan öfkesine geçerdik. Yağmurlarına teslim olurduk karanlığın ve çekerdik perdesini zamanın...

Biz ki; hiç eksilmedik yeryüzü ateşinden. Çünkü umut yeryüzünden yükselirdi yaratan insanın adıyla. Ve dağlardan doğan kavmin laneti değildi böyle sürüp giden. Bunu bildik. Hiç susmadık. Duvarlarına aşkımızı şiirlediğimiz kentlerden seslendik sonra. Dedik: son siperine dek insanın yürünecek. Bunu da kutsal ayetimiz bildik.

Ey kavmim! Duyun beni! Bu bir ezgidir yaşamak işi. Dili ve rengi çoğul bir ezgidir. Dün köylerimde geçen zulüm öyküleri, bugün kentlerime yerleşmiştir. Ve dün değilse bile bugün; "Tanrı öldü" diyorum size. Bırakın artık o kitabı yalanları. Sığınmayın ezberine soluk alıp vermenin. Bu yaşamak, yaşamak değil!

HAZİRAN HAL'LERİ...

Oku!

Yaratan hareketin sancısıyla oku!

O'dur yeryüzüne cenneti sunan...

Şiire verdik her ne varsa şuramızda bizden uzak... Hepten şiire. Ki sahici dizelerinden doğduk mevsimli sevdanın. Dedik biraz güzele dönüşsün yüzü dünyanın, dedik biraz yaşamak gibi şeyler işte... Dokunduk yeryüzü toprağının su veren iklimlerine. Bir işçi suretindeydik, bir aşk mesafesindeydik. Ve nasıl da esmerdik. Yaratanın soylu sesinde biriktik meydanlara, yaratanın soylu sesinde çoğaldık sevdalara. Dağlara ve kentlere yayıldı soluğumuz. Adımız Ahmed, Nazım... Şair adımlarla geçtik aranızdan. Böyle Haziran, öyle kırgın ve suskun. Sesini yitirmiş gibi zaman.

Yine Haziran'dı. Tutsak düşmeyen bir göğün altında yazılıyordu tarihin kitabı. Duvarlara çarpan kalplerde, su damlasının inadı. Güm güm-güm. İçeriden bir şarkı başladı yürümeye... İzmir televizyonlarının gri haber bültenlerinde duydum sesini. Biraz bildiğim ve biraz bilmediğim cümlelerde yakın bir tanıdık yüzün. Henüz kitaplara inanmıyordum. Abilerden toplanan inançları beni günlere taşıyan. Dağ başlı çocuklar vardı ve ötesi hep bilinmeyen bir uzaktı. Ki onlar bile az merhabaydı. Dedim ya; henüz kitaplara inanmıyordum. İşte ilk böyle karşılaştık seninle, o kuru

soğuk İzmir gecesinde. Sen, ezile-meye-n marşların sol yumruğundan geliyordun... Ben, iki parmağın zaferi muştuladığı Mardin'den. Dört gündüzü geceye ve dört geceyi güneşe kavuşturmuştu direncin. Sonra seni duymaya devam ettim açlık ve ölüm dilinde. Sadece kitaba inançsızlıktan değil, kavgaya omuz vermek inancını da yitirdiğinden di her hâl o şaşkın bakışlarım. Anlamamıştım. Sorma neden... Uzunca başka öykülerde anlatırım. Yine çok sonra, şu şiiri okumuştum kitaplara inandığım günlerin birinde: "Hayır iki gözüm hayır/ Unuttuk açlıkta açlığımızı/ Unutmadık/ Açlığa ve zulme karşı/ Savaşımızı" diye adı Sibel olan sen gibi bir kimlikte. Öyle anladım...

Haziran'a yaklaşık Mayıs diyordu takvim. Ben ise kitaplardan mümkün düşler biriktiriyordum. Bir merdiven çıkmıştım sanki göğünde yüzün. Nasıl da gülümsüyordu papatyalar arasında yaz sıcaklığı diye dişlerin. Dedi Aysun, dediler Bahar, dediler Ayışığı... Dedim hepsi. Seni böyle bildim. Sözü eyleme kavuşturandır bilge kişi... Dilinde kitap taşıyanlar değil. Aynen bunu söylemiştin. Tarihin sayfaları acı ve mağrurdu... 26 Haziran'dı...

Bitmedi Haziran. Çok uzak suskunluklardan gelen başkaldırı ilanları asıldı muhtelif yerlerine şehirlerin. Hep beraber söylediler: Susturulmuş şarkılar ağzındayız kaç demdir/ Biriken öfkenin son haddindeyiz. Ve dediler: Uçurun kuşlarını göğün, kırmızı gülüşünden öpün çocuğun. Durmadılar ve dediler: Kapital iktidarlar Kâbe değil; Mina dağıdır ey inananlar! Bunu duydum. Milyonlarca sokağından geçtiler umudun. Yeminler ettiler uzun uzun. Bunu da gözlerinde gördüm. Göğsümüzden ayaklanan bir devrimdi soluksuz, bugünlerin sancısına doğurgan. Böyle yaz/ıldı. Şiirimizle boyadılar duvarları ve birer şiir oldular bize. Sonra

ne de çok güzeldiler. Ve sonra ne de çok düştüler. Ethem, Mehmet, Medeni, Berkin... Kaydı tutulsun öfkenin.

Suriçi'nde de Haziran'dı. Yaza ve suskunluğa giden bir günün, yazısız saatlerinden geçiyordu zaman. Kurşunların mola verdiği bir zamandı. Bir yanı, yıkılmış evlerin karşı tarafındaydı gövdem. Bir yanı, eksik kalmış direnişin ortasında düşlerim. Bu yazının ilk satırı o vakit başladı. Düşündüm ve Haziran'dı. Düşündüm ki Haziran; en güzel öykülerden yollar düşürerek payıma, gidişlerin acı tadını yazmıştı tarihime... Günlerim ve düşlerim göçebe... Düşündüm ki Haziran; en güzel öykülerden yollar düşürerek payıma, insanın sevinçli adımlarını yazmıştı tarihime... Günlerim ve düşlerim göçebe...

Önsöz Dergisi, 36.Sayı

ÇÜNKÜ YAŞAMAK GALİP SEVGİLİM HAYAT...

Yıkıcılar ve yaratıcılar görev başına

Sınırların kanatmadığı zamanları da yazar tarih. Bir toprak parçasına vurulan, o ilk bıçağın hemen öncesini. Biz adına, yeryüzü günleri diyelim. Hani suların rengine giderdi yüzümüz. Kuş uçardı, gökyüzü hani. Elma yasağının tanınmadığı bir bölüşümü yaşadık seninle. Yani henüz tanrıları bile doğurmamıştık... Koşardık iklimler boyu/ Gülerdik seslerin en çoğul hali. Vesselam ayrıksız yaşamaktı yeryüzü günleri...

Sonra, mülkiyetli bir ilişki biçimine değiştik zamanı. Kutsal ayrılıklar çektik aramıza. Dikenli tellerin acısını içirdik yeryüzü çocuklarına. Savaş buyurduk dağlara, taşlara ve insana. Savaş buyurduk kuşlara, karıncalara ve insana... Susmadı ellerimiz. Yangınlar düşürdük tüm kavuşmalara. Bak burada mesela; kalbim dört parça yara. Doğuda ve batıda, kuzeyde ve güneyde; tam dört parça kara...

Bir yanda Heskif; Dije'nin iki yakası/ Sular mağlubu... Kırsal yalnızlıklarımız siliniyor haritalardan. Siliniyor elleri tarih yazıcılarının. Dinamit döşeniyor on iki bin yıllık ömrün tanıklığına. Dinamit diyorum... Uçuyor ilk öykülerin sayfaları...

Ve orta yerinde ülkenin, sürüyor zulme karşı manifestosu iki bedenin. Yenilgilerden doymayan, açlıkla terbiye diye bir filmin uzun tekrarıdır sahne. Açların ülkesinde, açlıkla terbiye! Açlık sev-

mekte, düşte, düşüncede... Ve midede açlık. Dağıtılıyor çok uluslu meydan. Dağıtılıyor meydan kan revan. Tutsak düşmeyen umudun gözbebeklerine kelepçe sunuyor buyurgan. Çivi gibi kazınmış eski bir şarkı bu... Ezber makamında tarihi ağlatan. Filmin uzun ve paslı bıçak kesiği acısında, ağır hikâyesini işliyor aynı zaman...

İçimiz tufan ve biriken isyan: nerede oğul Süleyman? Tüm sokaklarında ve haykırışlarında inancın, geçiyor bir 'Güzel' kadın. Geçiyor kadın ve erkek sesleri arayışın. Anneleri 'faili meçhul' yaraların, Cumartesilerin... Ve bekleyenler, bekleyenler... Hep bekleyişle ömrü tamam edenler. Tutulsun kaydım; bu coğrafya dersinde hükmen bir kayıp fotoğrafıdır yaşamım. Adımın geçmediği kimlikler bilirim...

Susturulmuş, yanılısamalı yaşamlar toprağı burası. Ulusal ve sınıfsal düşüyor başlar aşağı... Daha aşağı. Yine de baş verir umudun yüzleri. Ve yine de bizimdir bu ezgin öyküler. Ve de biliyorum, bir arayış başlayacak birazdan. Yaşanılası günlerin gerçekliğini, olabilişliğini okuyacağız kitaplardan. Kitapların her cümlesinden bir devrimin güzelliğini yaratacak düşlerimiz. Ülkelerin ve şehirlerin içinden geçecek mutluluk halimiz. Ağaçlara ve upuzun çayırlara, yağmura ve insana; verilsin müjdemiz. Birazdan, bir mümkünün düşlerinden yazılacak tarihimiz. Çoğalmalı, çoğaltmalı karşı koyuşları. Övgüler dizilsin ki o kitap yoksunları bizden değildir. Lanetler edilsin ki o kapital tapıcıları bizden değildir. şimdi, düşen taşlar yeniden toplanmalı, düşen taşlar yeniden. O iktidarlar, Mina Dağı'nın kendisidir. Yıkıcılar ve yaratıcılar görev başına diye sarıl kendi ellerine. Ve bir yürüyüş eyle değişti değişecek bu iklime...

ZEYTİN SAVUNMASI

*Ve kimliğim,
o dağlı kavmin,
ti li li sesidir.*

Şarkılar söyledik ve bilinsin istedik. Sonrası uçurum... Varsın olsun. Tüm kıyılarından geçerek yorgun ayışımı gecelerinin, toprağa ve suya geldik. Ve dedik: talan edilen yeryüzüne çiçekli bahçeler sunacağız... Diye bunca telaşlı, çocuk ve sancılıdır ömrümüz. Aşk ile koşarak çizgili coğrafyaları, aşk ile sınırsız vatani... Öyle hesapsız geldik. Kırmızı bir hasretin oğulları ve kızları bilindik. Ve o kırmızı hasrete kavuşturacağız zamanı... Ve o kırmızı hasrete. Buna da iman ettik.

Okudukça büyüyor ellerim. Yetişir gibi tüm uzak sabahlara... Büyüyor ellerim. İlla güneşli konacağım ağaç dallarına... İlla mutlu pencerelerden oturacağım yoksul sofralara. Konukluğunda düşlerin, çoğalacağım bir el daha. Sonra yeni pencereler, sofralar ve düşler biriktireceğim heybesinde yaratan ellerin. Göğsümden yıldız devşireceğim gökyüzüne. Çok yıldız, çok kızıl, ayaklanacak birleşen solukların esareti. Komünist karanfiller ekeceğim yollarına geleceğin... Ve gelincik tarlası renğinde bahar. Yürüdükçe bir orman kadar rüzgâr toplayacağım. Ve dağıtarak bulutlarını karanlık iklimlerin, yeni yaşamlarını yazacağım tarihin.

Gittikçe yakın ve gittikçe sarılası gözler bu-

luşması olacak yeryüzü toprakları. Her renkte açacak sevinç... Her renkte sesler süsleyecek sokakları. Fabrikalardan, insana yetişecek kadar meta... Tarlalardan, insana yetişecek kadar. Çalışma saatlerine indirim diyecek emeğin iktidar bültenleri. Matematiksel hükmün gereğidir bunlar. Ve tembellik yasasından sınıfı geçecek işçiler. Değil karınca güzellemesi yalnız başına... Ağustos böceklerinden başlayacak şarkılar. Sabahları balık, öğlen sonrası keman buluşması. Yaşanacak sakallı bilgenin rüyası.

Yetişeceğiz yetişmesine o günlere. Yetişecek ve yerçekimsiz güleceğiz. Bugün ise zorlu günler bekler bizi kapılarda, pencerelerde. Mesela zeytin ağaçlarına bombalar yağıyor bıçak kesiği sınırlarda. Zorda ve coşkuda, zeytin savunmasını söylüyor takvim. Ve Efrîn ilan edilen bir kenttir haritalarda. Umut oralarda. Mesela açlık sınırının altında yakıcı bir maddedir Ankara. Umut oralarda. "Çünkü açlık çoğunluktur" ve çıplaklaşır İzmir meydanlarında. Söyledik... Yine söyleriz. Sözün ağırlığını taşırız omzumuzda. Bu derdimdir... Senin de olsun. Çünkü böyle güzelleşecek yeryüzü öyküleri. Böyle aşk, böyle kavga. Dışarı çık... Çiçeği kokla, güneşe dokun, şiiri ve yaşamı savun.

Önsöz Dergisi, 38.Sayı

BİR DAĞ ÖYKÜSÜDÜR BİZİMKİ

Tarihin rahmine
bir çığlık gibi yazıldı adın
Ve ayaklanan kuşlar gibi gülüşün
Gibi maviydi sesin
De ki Sverdlov'u bu toprakların
De ki avuçlarında nar ağacı
Kimliği esmer çocukların...

Adını duyduğum sokakları hüzne vuruyorum. Adımlarım eksik ve ağırlı. Seni söylüyorum tüm şarkılar dilinde. Seni yazıyorum tüm sloganlar eşliğinde. Ve seni diyorum tüm çiçekler içinde. En çok seni diyorum... Sonra sus oluyorum, ellerim çağırıyor bu vedayı. Bir aşkın komünarı oluyorsun, yürüyorsun.

Burada, seninle daha kırmızılaşan bu meydana oturmuş, ilk merhabamızı düşünüyorum. Okuduğum romanlardan çıkmış, gelmiş gibiydin. Dişlerinde yaşamak dolusu bir gülümseme taşıyordun. Çok çocuktun, çok büyüktün. Ağzında milyonlarca kitap sayfası biriktirmiştin. Bir kez görmüş ve bilmiştim seni. Başkaca bir halin vardı. Ki başkaca hali olanlar, hep böyle cıvılcıplak bir kimlikle dolaşırlar. Hep böyle suçüstü bir güzellikle yakalanırlar. Ve ah ben seni düşünüyorum. Sesinin yankısı dolaşiyor bulvarları. Ah ben seni düşünüyorum. Yoksul çocuklar sarıyor karanlık-

ları. Ve ben en çok senin sesine yakıştırıyorum mümkün sevdaları. Saçlarında yağmurlu bulutlar görüyorum birdenbire. Rüzgâr çağırıyor, sen gidiyorsun.

Dedim ki; ey İstanbul! Beni duyuyor musun?

Bir dağ öyküsüdür bizimki / kentlere sığmayan. Anlıyor musun?

Şimdi sen, bir sınır bozguncusu diye mi geçtin kayıtlarına resmi ezberlerin? Yani sen şimdi en güzel sureti iken hepimizin? Yani sen şimdi... Ah Kenan. Hiçbir kara dokunamaz senin bembeyaz iyiliğine. Hiçbir çirkin yaklaşılamaz yeryüzü azınlığı güzelliğine. Bunu bilmelisin. Ve ben yine yol sürüyorum, içimdeki sınırsız ülkeye. Uslanmaz şiirler büyütüyorum koynunda yeni doğumların. Ayışığı şahidim. Bunu da bilmelisin.

Düşlerim, tanığıdır ellerinin. Ve o meydanlar ve sokaklar ve kitaplarca yemin... Gencecik isyandı sesin kentler içinde. En öndeydin. Bizimdin. Ve daha... Ve hala... Yaşama anlam, anlama yaşam katmak diye yazıldı kısa tarihin. Eksilmeyeceksin. Asla!

Ve sana şunca suskun/ Amed diye bir şehir/ diye sevinci hep eksiktir.

Kayda geçsin.

ARİF: GÖÇEBE AŞKLAR YOLCUSU

*“Onlar için derler ki:
'Kitaplardan
geldiler’*

*Ve cenneti yeryüzüne indirecekler
Böyle söyledi tüm bilge kişiler”*

Uzak kırlangıçlar kondu gözlerine. Sonra yüzünde bir gökyüzü belirdi. Kanatsız koşmak isteydi bu, göğsünün sola eğimli yerlerinden yükselen. Soluk aldı, soluk verdi. Yetişemedi ayaklarında hızlanan dansın ritmine. Öğrenci yemekhanesinde iki kişilik yalnızlıktı sanki elleri. Sığınmaya ve 'merhaba'ya hazır iki kişilik yalnızlık... Sustu/lar. Çoğul sözcüklerin kalabalık suskunluğuyla konuştu/lar. Sustu/lar. Belki de anlama yenik düşmesin diye tüm dilleri unutu/lar. Kaç zamanlık su aktı, kaç takvim eksildi bu durmadan dağılan ve toparlanan bedenlerden? Bilemedi/ler. Birden sesler duydu/lar uzayan öğrenci sırasından. Derslerin öğle arasıydı ve yemekhanede açlık vardı. Yürüdü/ler. İlk kavuşma böyle yaşandı.

Mevsim, üniversitenin ve şehir bütün adreslerinde bahardı. Edebiyat çimlerinde bildiriler geziyordu elden ele. Marşlar konuyordu dallarına ağaçların. Sokaklara kırmızı renkli sesler asılıyordu. Eylem adımlarıyla kırılıyordu sessizliği üşüyen kışların. Örgütlü cümlelerle uzun konuşuluyor-

du öğrenci evlerinde ve odalara tütün, kaçak çay girişlerinde izdiham yaşıyordu. Evler, sular ve umutlar komünündü. Başka türlü okumuşlardı ağustos böceği ve karınca öyküsünü. Hepsi keman çalan ağustos böceği yanlııydı. Bazı akşam saatlerinde, mahallelere çıkıyordu yollar. Mahallelerde kanalizasyon boruları patlıyordu. Pencerelerden çocuklar uzanıyordu sokaklara. Kürdan takılı göz kapaklarıyla “Makineleşme!” diyordu kapı zillerine koşanlar. Yoksul sofralar yine yoksuldu. Karınca olmak da yetmiyordu. Böyle bir zamandı.

Birden acemi bir gülüş oturdu yüzüne Arif in. İşte yine karşıdan telaşlı saçlarıyla ona bakıyordu. Sanki içinde atlar ayaklanıyordu. Arif in sırtında çanta, çantasında dağıtıma hazırlanmış gazete, simit ve toplantı notları. Bir an onun çantasını merak eti. Kişi, çantasının içindekilerdi. Öyle düşündü. Bir film repliğini anımsadı sonra; “Ayrı dünyaların insanıyız.” gibi bir şeydi galiba. Hem daha bir yıl önce verili toplumsallığa ne küfürler etmişti! Aşk özgürleşmek sorunuydu ve bugün için çok zordu. Arif artık buna inanıyordu. Belki de yaşanmışlıkların toplamıydı bu inancı. Doğrusu, yanlışı Arif in sorunuydu. Yürüdü Arif. Adını bile bilmiyordu. Aynı fakültedeydiler. Tek bildiği buydu. Gülüşü çiçekli kırlara çağırıydı. Bir de bunu biliyordu. Esmer bir güzellikti dişleri. Ama Kürt değildi. Sonraları bunu da öğrenmişti. Nedense şaşırması duyduğunda. “Her esmer, Kürt olmalı.” değildir Arif. Ah şaşkın Arif... Bütün takvimlerde bir yılı böyle geçtiler. Baktılar, güldüler, sustular. Bir kez ihlal etiler, birbirlerinden habersiz karara bağladıkları, susma hakkını kullanma anlaşmasını. Yağmurlu sonbahar günüydü fakülte önü. Karşı karşı ve hızlı adımlarla sımsıcak selam etiler. ‘İkinin birde aşkı’ diye kayda geçsin isimleri. Bir adam ve bir kadın dokunmadan, konuşmadan, duyurmadan

yaşadılar aşkı. Arif, dağ rüzgârları toplamıştı göğsünde. Ve Mayakovski'den de bir söz yerleşmişti diline "En güzel aşk sosyalizmdir." diye. Son kavuşma öyle yaşandı.

Yeminler ve kitaplar geçti aradan. Şiir yazıyordu Arif. Aşk ve kavga şiirleri... Gözaltında şişleri birikiyordu bazen de Arif'in. Oysa haklı bir inancı paylaşıyordu yeryüzü gülleri adına. Miladi takvimlerde Aralık yazılıydı. Günlerden Çarşamba ve üç olmalıydı. Kararsız bulutlar dolaşıyordu gökyüzünde. Sabahtı, saatine baktı ve bir solukta evden çıktı. Komün sınırını geçti. Kampüs yolu düz girdi. Adımları şüpheci, aceleci ve ürkekti. Sirensiz resmiyetin devriydi. İhbardı, muhbirdi, talandı. Esmer alnında kimliği yazılıydı. Üçüncü köşe başında duydu adını; "Araca bin, Arif!" Başında ağrı, iki kolunda hınç yüklü yabancı parmakları. Sonrası hep karanlık. Hepsi bu kadardı. Sahi hepsi bu kadar mıydı? Telefonları cevap vermiyor artık Arif'in. Sabah kahvaltılarında ayran da içilmiyor. Şekersiz çaylar daha acı. Ökeler daha haklı...

Yıllar sonra Cumartesi meydanlarında duydu adını; onlarca adını Arif'in. Karanfilde ve beyaz saçlarında Cumartesi Anneleri'nin. Arif; kardeşi, oğlu, sevgilisi içimizden birinin.

Tutsak düşmez umudun sokaklarından yine de doğmaktadır hayat. Bak bir mavilik geçiyor orta yerinden caddelerin. Bak bunlar yarım kalan düşlerin senin, Arif'in. Ağır hüznü dağıt! Gözyaşlarını bırak! Yeniden ve yeniden dışarı çık! Künyemizde yaşamak yazılsın artık!

BİR İSYANCI KOÇERO YAZILIYOR GÜNLERE

*Kirpiğin bile düşmesin buyurgan kableye... asla.
Ve aşka yaz doğurgan ellerini.*

Ağır gövdesi ve boynunda paslı zincir sesleriyle, rüyasız uykulardan doğardı çoğu sabah. Tavanda, haritası eskimez acılar açardı yüzünün ilk haline. Yine böyle karşıladı sabahı. Yaşanmış fotoğraflar yerleştii gözlerinin içine. Ki gözleri uykusuz gecenin bildirisi gibiydi. Çünkü uzun ve uzak olurdu geceler. Çünkü pencerenin kıyısında oturur, düş sarardı kederinden. Ve suskun ve içli çaylar içerdi, yorgunluğa mağlup düşene dek gözleri. İsteksizce ayağa kalktı. Tembel adımlarla yürüdü damlayan musluk sesine. Soğuk sulara vurdu yüzünün çatlayan öfkesini. Kırk parça kırık aynada yüzünü aradı. Sonra tüm parçalarında gülümsedi aynaların. Saçlarını, bıyıklarını taradı. “Merhaba” dedi. “Ey yaşamak sancısı, merhaba.”

İşsizliğin sokaklarına çıktı, ceplerinde yoksulluğu avuçlayan elleriyle. Adressiz ve sonrasızdı. Boşluk ve çelişkiydi. Kaçınıcı işsizliğiydi... Bilemedi. Kaçınıcı ülkesizliği... Bunu da. Gelen ilk dolmuşu bindi. Şehri kuşatan sessizlik duraklarını bir bir geçti. Mekân ve zaman dışındaydı sanki. Belki de zamanın ta kendisiydi. Kalabalıklaşan dol-

muşun insan ıssızlığı zamanında, son yolcusuyla beraber, indi. Şehrin eski ve taş evlerle bütünlenen mahallesine yetiştirdi ayakları. Bütün dalgınlıklarında olduğu gibi. Tarih tanığı taşların diline inanırdı. Ne vakit yalnızlığa düşse, gidip onlara sığınmırdı. Günlük telaşlar sokağından sola döndü, yürüdü. Soluğunu yitirmeyen sesler duydu omuz başlarında, yürüdü/ler. Bir ekmeği bölüşürcesine sıcak Nisan günlerinin biriydi.

Düşündü ilk gidenleri. Düşündü hiç gitmeyenleri. Taze bir yara gibi kanayan hasretleri düşündü. Varılacak bir sınır tanımayan anlatıcılarını yeryüzünün, düşündü. Birden sokak başlarını büyüleyen çocuklarla, soluğu susturana kadar koştu. Kapı önlerini tutan yaşlı kadınların gülüşlerine yakalandı. Utangaç ve kaçak bir gülüş geçti içinden. Mutlulukla dağıldı sokaklara. Uçuşlarıyla gökyüzüne yakın kuşların peşine takıldı düşleri. Yine anımsadı gidenleri, hiç gitmeyenleri. Mesele soylu ve mütevazı, zeytin bahçelerinde upuzun susanları. Kırları ve çiçekleriyle yakın baharlar taşıyan kollarını. Sonra parmak uçlarını. Dağlara ve ovalara dört koldan atlar indiren zılgıtları, kent meydanlarında sevinçli marşları sonra... Anımsadı. Hüzün, coşku ve bir gün mutlaka.

Ve aşk birikiyordu saçları esmer uzaklara. Onu da düşündü. Dudak kıyılarında gelincik açan gülüşlerini. Sesini, kirpik uçlarında, yakın ve tariflere sığmaz sesini. Göğsüne yerçekimsiz sevda uyakları düşüren güzelliğini ve iyiliğini düşündü. De ki Batman'da bir dağ çiçeğidir kendisi. De ki deniz içen bir şehrin esmer Kürdi'si. Adına bekleyiş dedi bunun. Kavuşmak hükmünü tanımayan, inatçı bekleyiş. Payına korkunç suskunluklar ve gitmelerin ihtimalini düşüren. Oysa sevgiliye mektuplar yazmak istiyordu adresinde görülen. Acıya dağılan, umuda toplanan harflerden oluşan. Bek-

le diyecek... Yine de bekle beni sen. Sarılacağım sana, bitimsiz sabahlarında takvimlerin... Düşler içinde, ağaçlara bağdaş kurdu, oturdu. Rüzgâr sesini duydu yapraklarında ağaçların. Sırtüstü uzandı, göğe baktı. Mavi bir şarkının sularına aktı.

Bir gün mutlaka... çiçeklere ve sulara

Bir gün mutlaka... aşka ve hayata

Bir gün mutlaka... şehirlere ve dağlara

Bir gün mutlaka... bir gün mutlaka.

Ve gün şurası kadar yakınlıkta. Bu söz de benden sana. Mesele ilk adımı atmakta. Bir de kirpiğin bile düşmesin buyurgan kibleye... Asla. Çünkü zulüm geziyor ortasında günlerin. Çünkü katı olan yenilecektir mutlaka.

Önsöz Dergisi, 41.Sayı

KİMLİĞİ HARİTASIZ YOLCU

*“Sınırı geçtik ama hala buradayız. Evimize
varmak için daha kaç sınır geçeceğiz?”
(Leyleğin Geciken Adımı/ Theo Angelopoulos)*

Pencere önünde büyüyen yalnızlık. Sıradanlaşan, çürüyen akış. Yağmura karışan müziğin acı işleyen seyri, hüzne çağrılı ritim. Yabancılaşan kalbin kimliksizliği. Yeniden doğuşun uzak sesleri, bekleyiş. Yaşamı izle diyor sana. Kirlenerek ve hiçleşerek izle yaşamı. Bir saksı ol güzellik sunmayan. Gökyüzü bilmez bir bulut. Kuruyan soluk. Sus...

Yusuf gözlerini toparladı ve yürüdü dağ yollarından sınırları. Cebindeki kimlik kadar ömrüydü taşıdığı. Ve kafasında bilinmezliğin korku bayrakları. Yürüdü adressiz mektuplar gibi kimsesiz. Yürüdü cevapsız sorular içinde suskunlukla. Şehir ışıklarından uzaklaşan gökyüzünde yıldızlar vardı. Çok yıldız altında uzanan çocukluktu sanki orada zaman. Köyün yazları toz ve ter, kışları çamur ve yalnızlıktı. Bir de yazlar dam başlarında yer yatağıydı, karpuz kokusuydu. Gökten yıldız sayılıyordu. Bahçelere tütün ekiliyordu. Yaz sonu akşamlarında toplanan ve dedesinin hünerli elleriyle bir bir iplere dizilen. Nedense en çok tütünü anımsadı. Tabakayı çıkarıp Arap Kâğıdına bir nefeslik cigara sarsa mıydı? Yok yok, karanlığa tutulan ateş tehlike içerirdi! O şimdi kayıtsız ve resmiyetsiz bir

geçti. Ve birden 33 Kurşun'lu şiirden bir dize geldi: "Pasaporta ısınmamış içimiz/ Budur katlimize sebep suçumuz" diye asıldı kirpiklerine. Babasından kaçakçı gecelerini dinlemişti. Yabancıyı değil di sınırsız sınırlarda sürüp giden yaşama. Kendisi de kaçakçı gecelerine benzer bir yolculuktaydı işte. Ama tekrarı olmayan. Ama geri dönmeyecek olan. Kendi bedenini, düşlerini ve bilincini doğum ülkesinden kaçırın. Sahi, tütün fabrikalarıyla beraber tütün ekilen bahçeler de kapanmıştı değil mi? Çocukluğunun bir sahnesi kül sanki. Sonra elektriksiz kışlar vardı, uzunca öyküler içinde. Kapılara kar yağıyordu ve dağ başlarında çiçekler üşüyordu. Of etti, toprağa ürkek basan ayaklarına baktı ve hızlandırdı adımlarını...

Kayıp ilanı verilmiş zaman. Gitmek ve kalmak arası sabitlenen mekân. Boğucu sınırlar ve özgürlük. Sonranın belirsizliği ve konformizm. Dar çemberlere hapsolmuş yaşamlar çoğulu dört yan. Amaçsız yorgunluk, açlık ve çok yoksunluk. Umut-suz ve boşluk. Takvimini yitiren göz sunaklarında ölümü bekler yaşanmamışlık. Hangi rüzgâr alacak seni bu pencere kenarından?

Sulara yetti Yusuf. Sınır dedikleri, vatan-sız akan sulara. Karşısı hapislikten kurtuluştı. Karşısı dört duvarsız bir zindan. Ülkenin son kara parçasına oturdu. Derin soluklarla tüm olanları düşündü. 'Çiçeklere ve sulara, aşka ve kavgaya, ilan edilmiş güzelliğindir ömrümüz' diye yazmıştı âşık olduğu kadına. Peki şimdi nereye gidiyordu. Saçları esmer ve Mardin gecesini sevdasını burada bırakıp nereye. Oysa birlikte şarkılarla bir ülke vardı kitaplarda. Yasak sancılarla çiçeklenen tarlalar. Elleri, ilk doğum saatlerine hazır. Omuzları, ağır güller manifestosu. Siyah beyaz fotoğrafın boynundan öptü. Güldü, sustu. Geçmiş günlere yürüdü. Kırmızı renkli boyalarda şiire çıkıyorlardı.

Sokakları kalabalık tutan umudun şiirine. Hava-
da limon çiçekleri, radyoda marşlar. Yaşanacaksa
böyle yaşanmalı aşklar... Diye kaç kez yemin et-
mişti gözlerine. İlk buluşmada adını unutmuştu.
Ah nasılda çocuktu. Âşık olmuştu ve yeniden var
olmuştu. İçinde oturan kararsızlıkla ayağa kalktı.
Elleri cebinde gidip geldi birkaç metrelik yeri. Islık
çaldı geceye. Kurbağa seslerini dinledi. Dişlerini
ısırdı mecburi istikametini. Annesinin yaşlı çizgiler
taşıyan yüzüne baktı. Titreyen ellerine. Bir daha
gökyüzüne baktı. Çok sürmeyecek ve geri döne-
ceğim gibi şeyler söyledi ülkeye. Sonra elbiselerini
çıkardı, sulara verdi göğsünü. Aynı anda iki silah
sesi karıştı karanlığa. Bir çığlık göğe tutundu. İki
kuş göç yoluna düştü. Aktı suları zamanın. Sürdü,
gitti usulca ve sınırsız sulara.

Haritalarda ilan edilen sınırlar. Dikenli teller,
mayınlar, beton duvarlar ve pasaport. Dur yoksa
ateş ederim..! Zulmün kolları ve sonsuz gidişler
uğramasın diye adresine, kaçınıcı öyküde uyana-
cak kalbin?

Önsöz Dergisi, 42.Sayı

MEVZİDE

Rüzgâr usulca dokundu saçlarına. Ağacın dallarını dolaştı ve uçup gitti bir uzak pencereden içeri. Zeytin kokusu bir sabaha uyanır gibi gülümsemi yüzünün tüm bekleyişi. Ax dedi ilk soluğün adına. Göğsünden gelincik kırları kadar yaşamak koştu. Sonra kalp atışlarını duydu gecenin. Sustu. Bir sineğin şarkısını dinledi. Sustu. Toprağaya küstü gibi bir karanlık içinde uyanıktı parmakları. Kırpikleri hep ileri. Gölgelele ve seslele bekledi...

Uzun bir şiiirdir gözlelerinde umut

Soluğünü yitirmemiş kentlele gibi.

Birden sağ omzuna bir ağrı oturdu sanki. Döndü ve taş soğukluğuna sırtını verdi. Gözlelerini kapattı, gözlelerini iki gece kadar uzun. Ayaklarını dipsiz kuyulara bırakır gibi uzattı boşluğaya. Sol eliyle omzunu tuttu, bastırdı ve bıraktı. Sıcak sulara susamıştı bedeni. Sulara, bütün. Günlelerdir mevziisindeydi bir umudun. Gül ekiyordu doğumuna bir çocuğün. İsimsiz ve gül. İsimsiz ve müfreze. Ve ant içiyordu üşüyen düşlelerine çoğunluğün... Zaman aktı, saate baktı ve toparladı ayaklarını. Ayaklandı. Tabanları toprağaya kavuştu. Bir de inançlı. Bir de yaşamak dolusu. Güneşi bekledi...

Susmuyor, şarkılar söylüyoruz zamana ve yaşama. Susmuyor tarihin inançlı kolları... İşliyor, ağır ağır işliyor.

Uzak evlelerde ışıklar söndü. Uzak evlelerde so-

balalar, kül ve uykuya. Seyrindeydi evlerin, düşlerindeydi bir geleceğin... Ve birden geçmişin sokaklarında koşan çocukluğu yetiştirdi göğsüne. Taş evlerin oturduğu semtinde doğmuştu şehrin. Avlularında dut ve nar ağaçları açan. Bir de yoksulluk ve inadına mutluluk. Ve Hafsel ve Dije, adresiydi cennetin... Öykülerini de biliyordu karanlık, cehennemi günlerin. Yitirilen kız ve erkek kardeşlerin. Kayıp öykülerini, hepsinin... Sonra isyan ekiliyordu kapı girişlerine evlerin. Elleri çoğalıyordu özgürlük günlerinin... Hızlıca geçti geçmişin sokaklarından. Dükkânlardan, bakırcılar çarşısından ve dört ayaklı minareden. Yıkılan evlerden, pencerelerde açan tanıdık yüzlerden. Surlara umutla çiçeklenen kırmızıdan. Arkadaşlardan, arkadaşlardan...

Çan ya da ezan, sızıyor şehri göğüne tarihin uslanmaz ezgisi. Hüzün, bir eski zaman...

İlk ışıklar az bulutlu yağmuru getirdi. Yüzünü göğşe verdi, yağmuru içti. Saatin yelkovanı bir dönüşünü tamamlamadan sustu yağmurun şarkısı. Bulutlar beyaz, gök mavi ve güneşin yeryüzüne inişi. Bir geceyi daha sabaha kavuşturmuştu. Mevzide son güneş günüydü. Ay doğmadan gelecekti arkadaşlar. Sonrası biraz su, biraz uyku... Tam o an anımsadı mektup yazacağını. Olur da erken düşerse yol üzeri bir savaş durağında, hani olur da... Zılgıtlar, marşlar ve kızıl bayraklar...

Yaşayacağız. Zafer şarkılarını boynumuzda taşıyarak, geniş ve soluksuz.

Yaşayacağız. Tüm yenilgilerden yeniden doğarak, daha çok yaşayacağız. Pas tutmayacak kalbimiz. Ve direncimiz pas tutmayacak...

Fikret'e, Kenan'a ve hepsine...

ELLERİNDE YERYÜZÜ GÜLLERİ

Bu erkenci vedalara ezgimiz kalsın diye, bu yaralar üzeri acı halinden dönüşüyoruz zamana. Böyle böyle Fikret abi... Gitmek zordur bazen, kalmak daha da. Ve iki yanı ağrılı bıçak ve ağır ve sus, uzak bir dağ oturuyor içimde.

Elleri yaşamak doğuran çocuklardan doğmuşuz Fikret abi. Hatırla ki Dengiza evlerinden dünyaya yalnızlık vardı. Hatırla ki pencerelerin gördüğü kadardı her rüya. Sonra, korku besliyordu toprak. Yine de dizginsiz ve yasak sancılar taşıyorduk. Yol bilmez yolcu gözleri gibi şaşkındık. İşte bir gece, bir yıldız indi göğsümüzün orta yerine. Kalbimize soluk verdi. Ve biz o gece başladık biz olmaya. Ateşi çağırdık ayak tabanlarımıza, yürüdük. Öyle Fikret abi... Kalmak zordur bazen, gitmek daha da.

*Çıplak ayakları ve savruk saçlarıyla geldiler
Kayıp düşler taşıdılar gözaltı renginde yedi bahar
boyunca
Sus ettiler. Aman ettiler. Of ettiler.
Karanlık kuyulardan çıktılar
Çekilmiş sokak başlarından
Ateş başında bağdaş kurdular ve anlaticıya iman ettiler
Yüz ayeti üç dilde bildiler ve gittiler
Kapılarda ekmek yoktu o zaman
Varacakları adres yoktu
Dönüşsüz yolculuktu kimliklerinde yazılan
Su gibi kutsal ve karınca adımlarıyla incitmeden
toprağı, avuçlarından bildirdiler yeni baharı
Dağ dediler. Şehir dediler. Yoldaş dediler.
Gittiler*

Birer rüzgârdı solukları
Fırtına habercisi diye, kuşları örgütlediler
Ve yeniden geldiler
Yeraltından, patikalardan, suyollarından
Yetiştiler birikmiş hasretin ellerine
Anlam verdiler, bölüştüler gökyüzünden bulutları
Aşk ettiler. Var ettiler. Oh ettiler.
Yazdan kurak, bahardan uzak gibi yazgısız değiliz artık.
Sözün ve ateşin hükmündeyiz.

Önsöz Dergisi, 43.Sayı

BİR ÖZNEİN KİMLİĞİ

*Anlamını yitiren söze yeniden üflüyoruz
Ki uslanmaz çocuğuyuz tarihin*

Susturulmuş şarkılar ağzında bahar resmiyeti, öyle soğuk. Perdelerde bekleyişin mağlubiyeti, camlarda ritimsiz göz izleri. Evlere kapanan günleri yazıyor yaşam tahminleri. Sokaklar ürkek, soluklar kısa ve eller haritasız.

Pencerede oturan nar ağacına bir bildiri gibi astı yalnızlığını. Duyulsun, bulunsun istedi iç çekilen yaşamak kimliği. Bulunsun da çıkarılsın kuytu köşelerinden tozlu odaların. Çünkü yeniden adımlamak isterdi yollarını, göğsünde çarpan kalbinin... Yüzünü yıkamak için lavaboya doğru tembelce yürüdü. Ayakları milyon kiloydu sanki. Ayakları peşinden yürüdü. Ve işte aynada yüzü, dağılan saçları ve göz çapakları. Bir uzun seyrinde durdu yüzünün. Dudağında vurdumduymaz bir tavır oturuyordu. Yanakları ölgün, boynu bağışlanmaz ve omzunda kuş ölülerini... Birden aynadaki küçük lekeleri fark etti. Elinin içiyle silmeye çalıştı. Lekeler daha çoğaldı, daha kirlendi aynanın yüzeyi. Bıraktı. Musluğa ince, güçsüz parmaklarla bütünlenen elini uzattı. Tırnaklarının et sınırlarını uzunca geçtiğini gördü o anda. En son ne zaman tırnak makasıyla buluştuğunu düşündü. Amaaan

diyerek kavradı musluğu. Fakat sular yine akımıyordu. Son günlerde sıkça yaşadığı bir şeydi bu. Ve kaç zamandır damlayan musluk, lavaboda paslı bir iz bırakmıştı. Düzlükte kıvrılarak akan sular gibi paslı izler akıyordu lavabonun uçurumuna... Yüzüne bir daha baktı. Bir canlılık belirtisi yok. Elde var sıfır kadar yok. Bir şeyin yok sayılması için var olması mı gerekiyordu?

Pencerenin karşı duvarında devamlı bir şiirdir: Bana ellerini ver/ ayaklanacak şehir/ Bana gözlerini/ göğsüm yangın yeri...

Yine kendisinden ağır adımlarla yürüdü, sationa geçti. Tüm koltuklarda kitaplar oturuyordu. Günlerdir evden çıkmamıştı. Ve devamlı okumalar yapıyordu. İnsanlara küsmüş, umudunu yitirmişti güzelliğe dair. Hep böyle miydi? Yoksa hareket-sizliği mi yaratıyordu bu umutsuzluğu. Hareket, umudun anasıdır diye bir söz anımsadı. Öyle miydi? İşte bu geri çekilmeye bir sığınak gibiydi kitapları. Yine de bunca dağınık olmak zorunda mıydı? Televizyonun kumandasını buldu, rastgele bir kanal açtı. Kim kiminle nerede ne yapmış diye bir magazin, geçti. Bir başka kanalda "ünsüz" magazini gibi yozlaşan insan ilişkileri ve cinnetleri, geçti. Üçüncü kanalda saat başı haberlerine rastladı, burada biraz durdu. Yeni bir hastalık salgını sarmıştı dünyayı, yeni bir korku dalgası. Bitmeyen savaşlara, yıkımlara şimdi de virüs eklenmişti. Rakamlar, nedenler, rakamlar, önlemler, rakamlar ve kapitalizm ölmesin. Kapitalizmde insan, bir istatistikten ibaretti. Yaşanılanlar bunu bir daha ilan etmişti... Televizyon haberlerinde ve resmi ağzılarda evden çıkmamanın hayırlı sonuçlarına dair uyarılar yapıyordu. Fakat çıkmadan nasıl eklemek, su, elektrik... Bu söylenmiyordu. Sosyal medyada da sokağa çıkma yasağından bahsediliyordu. Bunun gerekliliği ve sosyal devletin mecburi görevle-

rine dair çokça şeyler okumuştusu... Ayağa kalktı, gerindi. Zaten evden çıkmak da istemiyordu. Bir amaan da buna çekti... Çok mu ilgisizdi? Bu ne hiç'likti? Oysa tam ortasıdaydı tüm yoksunlukların. On gün önce işten çıkarılmıştı. Yeni faturalar gelmeden iş bulmalıydı. Onca işsizlik içinde zorluğu açıkken bir de bu salgın belası başlamıştı. Yüzünü tavana çevirdi, derin bir nefes aldı ve kahrolsun kapitalizm... Kahroldu mu? Ocağa yetiştii, çay koydu ateşe.

Gazetede intihar duyurusu. Açım aç... Dedi ve ateşe verdi sesini. Takvimde yaşamak manifestosu. Düşleri, ayaklandır/ Öfkeyi, ayaklandır/ Örgütle ve örgütle/ Ayaklandır günleri...

Telefon sesiyle kalktı kahvaltı sofrasından. Uzuncadır görüşemediği bir arkadaşı arıyordu. Görüşmekten kaçtığı arkadaşı demek daha doğru olurdu. Çünkü onun sözleri yıkıyordu kurulduğu haklılık tahtını. Bu da işine gelmiyordu. Bir keresinde arkadaşı ona "eylemsizliğin teorisini yapıyorsun" demişti. Ve galiba bu söz sonrası bir daha sayfalarca cümle... Oturmadı aralarında. Sözü yanına almış ve üzerine çokça düşünmüştü sonrasında da. Bir yandan haklılığı sabit... Diyordu söz için. Bunu diyordu demesine ama... İstemsizce açtı ve alo... Kısa cevaplarla karşıladı gelen cümleleri. Konuşma da kısa sürdü. Telefonu kapattıktan sonra hareketlendi ve bir solukta evi topladı. Arkadaşı onu görmeye gelecekti. Belki de beklediği, belki de istediği şeydi. Kahramanıydı belki de... Onu bu kirli, pas tutmuş yalnızlıktan çıkaracak olan. Öyle ya "hayat kısa, kuşlar uçuyor..." diyordu bazı şairler. Ve "sen uçuşu hatırla, kuş ölümlüdür..." diyordu aşka ve yaşama dair bazı ayetler. Böyle değil miydi? Ne diye dar çemberlerde boğuyordu kendini...

Ve sen şair, sözcük oyunlarını bırak. İlan-ı

aşk zamanıdır, sevgiliye ve düşlere. İsyan kokuyor geleceğe uzanan sokak. Saatleri kuruldu meydan ateşlerinin, bak. Çoğaldı mülkiyetsiz elleri dünyanın ve çoğaldı hünerli elleri günlerin. Bir tarih de şimdi yazılacak...

Önsöz Dergisi, 44.Sayı

KURTARILMIŞ SABAHLARDA GÖRÜŞECEĞİZ...

Telefon ekranında sabitlenen yaşamak ya-nılsaması. Alışkın parmak hareketleri, durmadan aşağı ve yukarı. Sürekli yenilenen sosyal medya dünyası gibi kısa süreli etkiler, değişen hal'ler. Gözyaşı ve sevinç, öfke ve memnuniyet. Yoğunlaş-mak yoksunu öyküler, yalnızlığın dip bölgesinde çürüyenler. Biçimsiz biçimler ve boşluk... Git-mek şarkısıdır bu, kuşatılmış kentlerin sessizliği. Hiçbir rüzgar taşıyamaz artık bizi. Hiçbir aşk so-luksuz koşmaz aramızdan. Biz, şaraba dökeceğiz dilimizi... ve gideceğiz. Biz, toprağa sunacağız kal-bimizi... ve gideceğiz. Yol doğuracaktır bizden bizi, yeniden.

Anahtarı sağa doğru çevirdi, bir daha çevirdi ve kilitlediği kapıyla vedalaşarak aceleyle ayrıldı evden. Bugün ilk toplantıları olacaktı, gecikmek istemiyordu. Günlerdir uğraşıyordu bunun için. İlmek ilmek örmüştü arkadaşlarla çıkılan komite yollarını. Korkunun dağlarını yıkmış, karamsar bulutları dağıtmıştı. Sözü'n büyü'sü ve hareketle uyumu kırmıştı yolların buzunu... Toplantı yerine vardığında henüz kimse gelmemişti. Şehrin doğu kıyısında oturan ve az ağaçlı bir parktı burası. Açık havanın serinliği ve sakinliği kabul ettirmişti öne-riyi. Yaz başında haziran diyordu takvim. Fakat baharın hükmü sürüyordu... Yere sırtüstü uzan-

dı kollarını başına yastık yaparak. Soluğunu çekti umudun, soluğunu ot ve toprak kokusunun... Yana dönünce bir karıncaya rastladı gözleri. Küçücük bir karınca. Ağzında çekirdek kabuğu, ağır adımlarla yuvasına doğru gidiyordu. Onun seyrine daldı bir süre. Onun yılgınlık bilmez yürüyüşüne... Birden susadığını fark etti. Ayağa kalktığında bir musluk gördü az ileride. Yürüdü. Musluk damlıyordu ve damlalar düştüğü yeri çukurlaştırmıştı. "Taşı delen suyun gücü değil, damlaların sürekliliğidir" değil mi? Durdu, düşündü. Zaten son günlerde her şeye başka bakıyor, her şeyi başka düşünüyordu. Değiştiğinin farkındaydı... o kitaplara dokunduğundan beri. Eğilip suyunu içtiğinde duydu arkadaşların merhabasını. Doğruldu ve bir kilometre yol kadar sarıldı her birine. Yanlarına çay da almışlardı. Çember kurdular ve bardaklara çaylarını doldurdular. İşte burada yakıldı ilk ateşi, komitelerinin...

Diyorum ki kalbim, sığınak kışlarını geçtin...

Bir mavi uçurtma, ipinden bağımsız, yüzüyor göğün rüzgarlı yüzünde. Gözlerinin karasında yerleşik bir gülüşle bakıyor, yürüyor sokağı. Ve içinde bir şarkı büyüyor, sol yumruğunda birleşen günlere doğru. Daha gülümsüyor adımları. Dudak kıyıları ve kirpikleri, daha sarıyor göğsünde başlayan ateş dansını. Selam ediyor betonu çatlatan kırmızı çiçeğe ve kararlı kalp atışlarıyla yerçekimini yitiriyor zaman... Akşamın ilk karanlığı sarıyordu şehrin betonlarını. Sarı renkli sokak ışıkları da başlamıştı mesailerine. Oyunlardan, bakkallardan ve fırınlardan aceleci çocuklar dökülüyordu. Güneş saatine ayarlı sofralar kurulmuş olmalıydı evlerde. Ve yemeğin değişmez konduğu olan televizyonlarda başlamış olmalıydı peri masallarını sunan ve birilerini durmadan düşman ilan eden haber bültenleri... Çöplerde kedi seslerinin açlığı, çöplerde

insan ellerinin yiyecek arayışı. Yaşayamıyorum diyen veda mektupları, işsiz kollar ve kafalar, alışkanlıkla sınav kuyrukları, karanlığa kadın çığlıkları ve Kürt dağları ve bir daha çocuklar ve mutsuz sabahlar bu düzenle başlar... Bu düzen değişmeli. Bir yerden başlamalıydı ve artık komiteleri vardı. Örgütlü hareketin yıkıcı ve yeniden kuran gücüne inançlıydı. Bu düzen değişmeli. Koşarcasına geçiyor bir yerlere sığmazlığını eve götüren sokaklardan. Bu düzen değişmeli. Nicedir suskundu şehir. Nicedir, yurtsuz kuşlar ölüyordu bahçelerinde yeryüzünün. Şimdi talan edilen her yerde yeniden doğum sancıları, her yerde birleşik düşler ayaklanması... Evi küçük bir tepeden bakıyordu şehre. Oraya vardığında sözünü ve coşkusunu duyurdu karanlığa açılan ışıklara:

Kurtarılmış sabahlarda görüşeceğiz.
Ve mutlaka...

Haritalarda ilan edilen sınırlar. Dikenli teller, mayınlar, beton duvarlar ve pasaport. Dur, yoksa ateş ederim..! Zulmün kolları ve sonsuz gidişler uğramasın diye adresine, kaçınıcı öyküde uyanacak kalbin?